

Én csak szerettem!

M. I. emlékének

A szokásos reggeli szöszöléssel kezdődött a nap. A kávé után telefonok, a telefonok után újságok, könyvek lapozgatása. Szerette ezeket a hosszú perceket, mindent a maga kedve és szájíze szerint csinálhatott. Meg hát húzta is az időt. Pedig a penzum, az penzum. Nemrég egy hosszabb fordítást vállalt, ha nem is rémisztően, de sürgetni kezdte a határidő. Nagy adagot tervezett mára, tudta jól, ez egész napos munka.

Na, fogjunk hozzá, döntötte el. Maga mellé tette az angol nyelvű könyvet, majd a már lefordított szövegbe olvasott bele. Egy bekezdést hosszasan javított. Tetszett az új megoldás, jól érezte magát, hiába, elkezdni nehéz valamit, aztán már megy, mint a karikacsapás... Nem rossz az itthoni munka, ha nem is aranybánya manapság a fordítás, gondolta, s az angol szövegbe mélyedt.

Ekkor szólalt meg a telefon: ezzel szemben védtelen volt. Zavarta ugyan, de nem merete kikapcsolni: ki tudja, hátha egy újabb megbízás, netán a céda média; esetleg barátai közül került valaki bajba, vagy éppen ellenkezőleg, örömhírt akarnak vele megosztani. Nem volt bosszús, inkább csak rezignáltan, lehetnyi türelmetlenséggel hallózott a telefonba. A szokásosnál hosszabb idő után, mintha valaki erőt gyűjtene, érkezett meg a hang.

– Virág Klára vagyok.

A férfi elgondolkodott: az amúgy kellemes hang és a név nem ébresztett emlékeket.

– Bocsásson meg – kezdte, ám a hölgy közbevágott.

– Ne kérjen elnézést, természetes, hogy nem emlékszik rám. Egyszer találkoztunk futólag, igaz, hogy bemutatkoztunk egymásnak, de miért is jegyezte volna meg a nevem, nem is beszélgettünk.

A férfi megnyugodott. Félt, hogy a múltjából bukkant föl valaki, valaki, aki vállalhatatlan volt, így el kellett felejteni. Vagy egy szívességet kérő nő, akivel találkozhatott egy-egy összejöveten; sok helyen megfordult az utóbbi időben... Nehéz a mai világban: gátlástalanul kérnek az emberek, legyen az munka, fáradozás, pénz, akármi. De így mindjárt más, ha nem beszélgettek, s csupán futó bemutatkozás volt: ez a rokonszenes hangú ifjú hölgy rosszat nem akarhat.

– Hol is találkoztunk? – kérdezte a férfi nyájasan.

– Két hete egy irodalmi esten. Én Istvánnal voltam.

István! A férfi két napja tudta meg, hogy meghalt: öngyilkos lett. S már emlékezett, hogyné emlékezett volna a találkozásra: István, mint általában az utóbbi években, akkor is elhanyagolt és italszagú volt, de mellette meglepetésként egy mosolygós, ápolt, jó harmincas, szép arcú hölgy. Ez lehet ez a bizonyos Virág Klára. Nem csupán a kontraszt miatt maradt meg mindez élesen a férfin, hanem azért is, mert Istvánt, akit régóta ismert, s tehetetlenül volt tanúja lassú egzisztenciális leépülésének, évekkal ezelőtti válása óta nem látta még hölgygel.

A nő nem hagyta, hogy szóhoz jusson, s mintha olvasna a gondolataiban, gyorsan azt mondta:

- Nincs már köztünk.
- Nincs! – mondta halkán a férfi.

Hallgattak. Vajon mit akar ez a nő? – morfondírozott kissé ingerülten a férfi. Talán őt hibáztatja? Őt, aki bár nem volt barátja Istvánnak, ahol tudta, segítette. Alig egy hónapja még kölcsön is adott neki; erről le is mondott, amikor értesítették István szörnyű haláláról. Mert halála, éppen önkéntessége miatt épp oly szörnyű volt, mint előtte hosszú, évekig tartó lelki haldoklása. Szelleme, de főleg akarata kezdett széthullani. Nem tudott igazán váltani, vagy talán nem is akart az új idők új közegében. A jól menő újságíróból, kritikusból alkalmi munkákból élő tollforgató pária lett. Becsületes, tisztességes, lenézett, magányos pária. Gyors lett neki a világ. És nem volt ezzel egyedül: a kortársak egy része szinte boldogan, másokat lenézve vette át az új ritmust, rohanás, pénz, érvényesülés, pozíció diktált mindent, de voltak a lassan eszmélők, a csodálkozók, a lemaradók. Értékes élhetetlenek...

Újra a nő szólalt meg.

– Jóban voltak... Tudom, hogy azt is tudja, mikén ment keresztül az elmúlt években... Válás, munkahely, barátok elvesztése, pénztelenség... Jó néhány hete ismertem meg, és azonnal egymásra találtunk. Legalábbis egy rövid időre... Legalábbis így hittem... Mindent őszintén elmondott magáról. Próbáltam segíteni, nem hagyta. Halálraítélt vagyok, ismételte állandóan. Hiába vigasztaltam, elfogadta, amit adni tudtam, de igazán nem változott meg. Talán elfogadta a szeretetemet. És talán kevesebbet ivott, de nem kuncsorgott munka után továbbra sem. Pontosabban, ahol nem kellett megalázkodni, onnan fogadta el a kenyeret. És még így is hányan megbántották, lenézték, éreztették vele azt, amit ő tudott legjobban... Mennyi csalódás érte! Ezt nem bírta, nem bírhatta, én meg későn jöttem, talán kevés is voltam, s már nem tudtam megfordítani semmit – a nő hangja megremegett, majd egy nagy sóhajtás után folytatta. – De most nem ez a lényeg. Nyilván az érdekli, miért telefonálok.

A férfi őszintén válaszolta:

- Igen, nagyon. Kérem, mondja meg nyugodtan, miben tudok segíteni.
- Segíteni? Nem, köszönöm, nem ezért hívtam. Egy feljegyzés miatt.
- Egy feljegyzés?

– Találtam egy papírt István dolgai között. Azon szerepelt, hogy Ön egy hónapja kölcsönadott neki tízezer forintot.

– Ez igaz, de ennek most már semmi jelentősége! Semmi!

– Dehogynem! – A nő megemelte a hangját. – Dehogynem! Értse meg, szeretném Önnek megadni.

A férfi határozottan mondott ellent:

– Erre nincs szükség. Az égvilágon semmi szükség. Vagyok annyira szegény, hogy ne számítson néhány ezer forint. Másrészt pedig én neki adtam kölcsön, ha nem haragszik, nem magának.

– Nem ért, vagy nem akar megérteni. Nem csupán Istvánt. Engem sem.

– Valóban nem értem. – A férfi bosszúsan járatta szemét az asztalán levő tárgyakon, a nyitott könyvön, s úgy érezte, nincs miről beszélni.

– Meg kell adnom – mondta határozottan a nő, majd megismételte: – Meg kell adnom! Tudom, hogy ő is megadta volna...

– Ebben én is biztos vagyok, hiszen mindig így tett – vágott közbe a férfi. – De a halál nagy rendező...

– A halál semmit sem változtatott meg. Nekem helyette kell rendeznem a dolgait, ehhez ragaszkodom. Miatta! Postázom Önnek a pénzt, István lesz a feladó.

A férfi érezte, itt nincs helye vitának, ahogy a további beszélgetésnek sem. Valami nem stimmel a nővel, gondolta. Manapság éppen fordítva van, azt nem adják meg inkább, amivel tartoznak, ami jár. Furcsa.

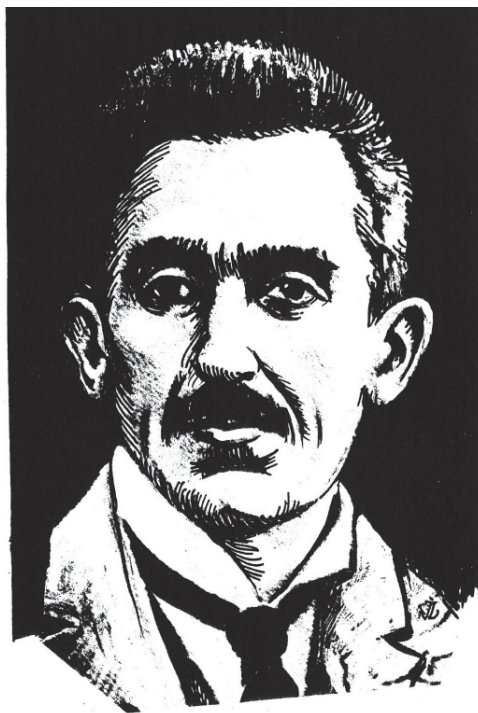
– Nézze, ha ennyire akarja – mondta. – De akkor sem értem. Se felesége, se rokona nem volt Istvánnak, ez a néhány hetes ismeretség nem kötelezi semmire.

– Igaza van – mondta a nő. – Rövid ideig ismertem. Ha úgy vesszük, nem voltam, nem lehettem élete nője. Megmenteni sem tudtam. De küldöm a pénzt, mert Istvántól is megkapta volna, és küldöm, mert nem maradhat utána tartozás.

– Mégis, mért teszi mindezt? Maga mondta, hogy nem volt igazán senkije, semmije...

– Talán tényleg nem voltam senkije, semmije. Nem is akartam tőle semmit... Lehet, hogy csak szerettem? – nem sírás, inkább valami fájdalmas szűkölés hallatszott a telefonból, aztán megszakadt a vonal, nagy csend lett.

A pénz másnap megérkezett. A feladón István neve és címe szerepelt, jellegzetes női írással. Megjegyzés nem volt.

(Vén Zoltán rajza)